

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 10 lipca 2019 r.*

Odwołanie – Skarga o odszkodowanie od Komisji Europejskiej – Decyzja Komisji o zakończeniu współpracy w ramach sieci Team Europe – Naprawienie szkody – Podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności – Umowny lub deliktowy charakter sporu

W sprawie C-19/18 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 5 stycznia 2018 r.,

VG, wstępująca w prawa MS, reprezentowana przez L. Levi, avocate,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez I. Martínez del Peral, C. Ehrbar i B. Mongina, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: J.C. Bonichot, prezes izby, C. Toader (sprawozdawca), A. Rosas, L. Bay Larsen i M. Safjan, sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 11 kwietnia 2019 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok

- 1 W odwołaniu VG, wstępująca w prawa MS, wnosi o uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 31 maja 2017 r., MS/Komisja (T-17/16, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”, EU:T:2017:379), w którym Sąd oddalił skargę MS o zasądzenie od Komisji naprawienia szkody poniesionej z powodu wydania przez tę instytucję decyzji o zakończeniu współpracy z MS w ramach sieci Team Europe.

Ramy prawne

- 2 Artykuł 268 TFUE stanowi:

„Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w sporach dotyczących odszkodowań określonych w artykule 340 akapity drugi i trzeci”.

- 3 Artykuł 340 tego traktatu brzmi następująco:

„Odpowiedzialność umowna Unii podlega prawu właściwemu dla danej umowy.

W dziedzinie odpowiedzialności pozaumownej Unia powinna naprawić, zgodnie z zasadami ogólnymi, wspólnymi dla praw państw członkowskich, szkody wyrządzone przez jej instytucje lub jej pracowników przy wykonywaniu ich funkcji.

[...]”.

Okoliczności powstania sporu

- 4 Team Europe to lokalna sieć informacyjna, której głównym zadaniem jest wspomaganie przedstawicielstw Komisji w informowaniu o polityce europejskiej na szczeblu lokalnym, której członkowie działają jako mówcy, moderаторzy, animatorzy wydarzeń i eksperci ds. komunikacji.
- 5 Mówcy ci współpracują z Komisją na mocy „porozumienia o współpracy i członkostwie w Team Europe”. Porozumienie to ustanawia możliwość pisemnego rozwiązania owego porozumienia przez każdą stronę w dowolnym momencie, bez żadnych dodatkowych warunków. Członkowie sieci Team Europe nie otrzymują od Komisji wynagrodzenia. Instytucja ta natomiast, w zależności od dostępnego budżetu, udostępnia im nieodpłatnie usługę wsparcia, na którą składają się spotkania koordynacyjne, seminaria szkoleniowe, służąca komunikacji platforma internetowa i inne narzędzia komunikacyjne mające pomóc im w wykonywaniu zadań mówców. W porozumieniu o współpracy i członkostwie w Team Europe wyjaśniono ponadto, że członkowie sieci Team Europe działają na zasadzie dobrowolności i że mogą zaakceptować zwrot poniesionych przez nich kosztów lub rozsądnej rekompensaty ze strony organizatorów imprez, w których uczestniczą.
- 6 MS był członkiem sieci Team Europe od dnia 20 lipca 2011 r. do dnia 10 kwietnia 2013 r. na mocy zawartego między stronami sporu porozumienia o współpracy i członkostwie w Team Europe (zwanym dalej „porozumieniem o współpracy”), które zostało podpisane w Paryżu (Francja) w dniu 8 lipca 2011 r. przez szefa przedstawicielstwa Komisji we Francji i w Montpellier (Francja) w dniu 20 lipca 2011 r. przez MS. Zgodnie z tym porozumieniem jego współpraca z siecią Team Europe miała zakończyć się w dniu 30 czerwca 2014 r. W dniu 10 kwietnia 2013 r. szef przedstawicielstwa Komisji we Francji telefonicznie poinformował zainteresowanego o zakończeniu współpracy z tą siecią, która to decyzja została następnie potwierdzona przesłanym pocztą pismem; była ona umotywowana tym, że w ramach swojej działalności miał się on zachowywać w niewłaściwy wobec uczestników imprez sposób.

- 7 Powodem podanym przez szefa przedstawicielstwa Komisji we Francji było to, że otrzymał on dotyczącą zachowania MS skargę od kobiet biorących udział w konferencjach lub warsztatach organizowanych przez sieć Team Europe.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżone postanowienie

- 8 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 stycznia 2016 r. MS wniósł o przyznanie pomocy prawnej w celu wniesienia skargi o stwierdzenie odpowiedzialności odszkodowawczej.
- 9 Postanowieniem z dnia 3 maja 2016 r., MS/Komisja (T-17/16 AJ, niepublikowanym, EU:T:2016:446), prezes Sądu przyznał mu tę pomoc.
- 10 Pismem złożonym w sekretariacie w dniu 19 lipca 2016 r. MS wniósł do Sądu skargę o stwierdzenie odpowiedzialności odszkodowawczej.
- 11 Wniósł on do Sądu o:
- stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Komisji;
 - zasądzenie od Komisji zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej doznał ze względu na zawinione zachowanie tej instytucji, szacowanego na 20 000 EUR;
 - nakazanie Komisji opublikowania listu ze skierowanego do niego przeprosinami i ponownego włączenia go do sieci Team Europe;
 - żądanie przedstawienia dokumentów, uznanych przez Komisję za poufne, na których instytucja ta oparła swoją decyzję kończącą jego współpracę z siecią Team Europe; oraz
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 12 Odrębnym pismem złożonym w dniu 6 października 2016 r. Komisja podniosła na podstawie art. 130 regulaminu postępowania przed Sądem zarzut niedopuszczalności i wniosła o obciążenie MS kosztami postępowania.
- 13 W złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 21 listopada 2016 r. uwagach w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności MS wniósł do Sądu o oddalenie tego zarzutu.
- 14 W wydanym na podstawie art. 126 regulaminu postępowania zaskarżonym postanowieniu Sąd uwzględnił ten zarzut niedopuszczalności. Orzekł on, że przedmiot skargi polega w rzeczywistości na żądaniu odszkodowania o charakterze umownym. Ponieważ porozumienie o współpracy nie zawiera klauzuli arbitrażowej, sąd ten uznał się za niewłaściwy do rozpatrzenia przedłożonej mu sprawy.

Przebieg postępowania przed Trybunałem i żądania stron

- 15 Postanowieniem z dnia 30 listopada 2017 r. Trybunał uwzględnił złożony przez MS wniosek o przyznanie pomocy prawnej.
- 16 W odwołaniu wnosząca je strona wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego postanowienia;

- w konsekwencji – przekazanie sprawy Sądowi, aby orzekł co do istoty wniesionej przed nim skargi w pierwszej instancji, lub jeżeli Trybunał uzna, że stan sprawy pozwala na jej rozstrzygnięcie – uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji;
 - i, co za tym idzie, uznanie odpowiedzialności pozaumownej Komisji na podstawie art. 268 i art. 340 akapit drugi TFUE;
 - nakazanie przedstawienia dokumentów uznanych przez Komisję za poufne i stanowiących niezbędne wsparcie decyzji kończącej jego współpracę z siecią Team Europe;
 - nakazanie naprawienia krzywdy spowodowanej zawinionym zachowaniem Komisji, szacowanej ex aequo et bono na kwotę 20 000 EUR;
 - nakazanie Komisji opublikowania listu z przeprosinami dla strony wnoszącej odwołanie i ponownego włączenia jej do sieci Team Europe;
 - obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania w obydwu instancjach.
- 17 Pismem z dnia 21 lutego 2018 r. Trybunał został powiadomiony o śmierci MS w dniu 16 lutego 2018 r., a także o podjętej przez VG decyzji o kontynuowaniu postępowania w jego imieniu.
- 18 W replice z dnia 28 maja 2018 r. VG zrezygnowała z żądania przywrócenia do współpracy w ramach sieci Team Europe.

W przedmiocie odwołania

- 19 W uzasadnieniu odwołania VG podnosi dwa zarzuty dotyczące, po pierwsze, naruszenia prawa w kwalifikacji prawnej skargi o odszkodowanie, a także naruszenia obowiązku uzasadnienia, i, po drugie, naruszenia prawa w zakresie kwalifikacji prawnej porozumienia o współpracy, naruszenia obowiązku uzasadnienia oraz przeinaczenia okoliczności faktycznych.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, rozpatrywanego jako całość, oraz części pierwszej i drugiego zarzutu drugiego, dotyczących naruszenia prawa w odniesieniu do kwalifikacji skargi i naruszenia obowiązku uzasadnienia

Argumentacja stron

- 20 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do zarzucanego naruszenia obowiązku uzasadnienia, strona wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd nie wyjaśnił przede wszystkim tego, dlaczego żądanie odszkodowania musi być związane z interpretacją porozumienia o współpracy, podczas gdy zarzucane w tym wniosku zachowanie nie polega na zerwaniu rzekomej umowy, lecz na naruszeniu przy rozpatrywaniu skierowanej przeciwko MS skargi przysługujących mu praw podstawowych, w związku z czym wykładnia tego porozumienia nie jest ani konieczna, ani niezbędna do rozpatrzenia tego żądania w rozumieniu pkt 80 wyroku z dnia 18 kwietnia 2013 r., Komisja/Systran i Systran Luxembourg (C-103/11 P, EU:C:2013:245).
- 21 Następnie w zaskarżonym postanowieniu nie przedstawiono powodów, dla których Sąd uznał, że rozpatrzenie przez Komisję złożonej do niej przeciwko MS skargi musi pozostawać w związku z wykładnią porozumienia o współpracy. Porozumienie to nie zawiera postanowień dotyczących rozpatrywania ewentualnych skarg ani nie nakłada na Komisję obowiązku uzasadnienia rezygnacji ze

współpracy z mówcą w ramach sieci Team Europe. Przepisy prawa, w tym prawa podstawowe, których naruszenie jest podnoszone, mają zastosowanie niezależnie od zawartych w porozumieniu o współpracy postanowień.

- 22 Wreszcie, zdaniem strony wnoszącej odwołanie Sąd nie ustosunkował się do poszczególnych elementów wniesionej doń skargi i nie sprawdził w obiektywny i całościowy sposób, w świetle różnego rodzaju zawartych w aktach sprawy informacji, czy istniał rzeczywisty kontekst umowny, zgodnie z wymogiem ustanowionym jednak w wyroku z dnia 18 kwietnia 2013 r., Komisja/Systran i Systran Luxembourg (C-103/11 P, EU:C:2013:245).
- 23 VG utrzymuje również, że Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia w zakresie dotyczącym kwalifikacji porozumienia o współpracy.
- 24 W drugiej kolejności, w odniesieniu do naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd poprzez uznanie wniesionej skargi za mającą „charakter umowny”, VG podnosi w istocie, że Sąd dokonał błędnej kwalifikacji porozumienia o współpracy jako „umowy”, podczas gdy są to raczej określone jednostronnie przez Komisję niewiążące wytyczne regulujące funkcjonowanie sieci Team Europe. Jej zdaniem Komisja nigdy nie twierdziła, że stosunek ten miał charakter umowny, o czym świadczą pkt 21 jej uwag przedstawionych przed Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich, a także pkt 15 postanowienia z dnia 3 maja 2016 r., MS/Komisja (T-17/16 AJ, niepublikowanego, EU:T:2016:446), w którym Sąd wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie złożonego przez MS wniosku o przyznanie pomocy prawnej. Twierdzi on, że porozumienie o współpracy ogranicza się do przedstawienia pokrótce praw i obowiązków związanych z siecią Team Europe i nie regulowało w szczegółowy sposób stosunków między Komisją a MS. Nie przewidywało ono sankcji w przypadku naruszenia jego postanowień, które nie zawierają ani odniesienia do mającego zastosowanie prawa, czy też do właściwych sądów, w związku z czym porozumienie o współpracy odnosi się jedynie do wymogów dotyczących zachowania, nie zaś do rzeczywistych związków prawnych pomiędzy osobami. Komisja zmieniła swoje stanowisko i powołała się na umowny charakter porozumienia o współpracy na późniejszym etapie postępowania. Przyświecający wspólnie stronom zamiar nigdy nie polegał na nakładaniu wzajemnym praw i obowiązków na podstawie umowy. Zamiar stron jest zaś elementem rozstrzygającym o kwalifikacji danego aktu jako mającego charakter umowny. Sąd w szczególności więc błędnie zakwalifikował porozumienie o współpracy jako „umowę” i naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia.
- 25 Komisja proponuje oddalenie zarzutu pierwszego oraz części pierwszej i drugiej zarzutu drugiego.

Ocena Trybunału

- 26 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że w odniesieniu do wniesionych przeciwko Unii powództw, w których podnoszona jest jej odpowiedzialność za szkodę, traktat FUE przewiduje podział kompetencji między sądami Unii a sądami krajowymi.
- 27 W odniesieniu do odpowiedzialności pozaumownej Unii z art. 340 akapit drugi TFUE w związku z art. 268 TFUE wynika, że spory dotyczące takiej odpowiedzialności należą do właściwości sądów Unii.
- 28 W celu ustalenia sądu właściwego do rozstrzygnięcia szczególnej skargi sądowej skierowanej przeciwko Unii w celu stwierdzenia jej odpowiedzialności za szkodę, należy zbadać, czy przedmiotem tej skargi jest odpowiedzialność umowna, czy też odpowiedzialność pozaumowna Unii (wyrok z dnia 18 kwietnia 2013 r., Komisja/Systran i Systran Luxembourg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 29 W tym celu sądy Unii nie mogą opierać się jedynie na normach prawnych, na które powołują się strony. Samo powołanie się na reguły prawne niewynikające z danej umowy, jednak obowiązujące strony, nie może skutkować zmianą umownego charakteru sporu i wykluczyć go przez to z zakresu jurysdykcji właściwego sądu. W przeciwnym razie charakter sporu i, co za tym idzie, właściwy sąd mogłyby ulegać zmianie w zależności od norm, na które powoływałyby się strony, co byłoby sprzeczne z regułami właściwości rzeczowej poszczególnych sądów (zob. podobnie wyrok z dnia 18 kwietnia 2013 r., Komisja/Systran i Systran Luxembourg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, pkt 64, 65 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 30 W tym kontekście sądy Unii mają natomiast obowiązek sprawdzenia, czy przedmiotem zawisłej przed nimi skargi o odszkodowanie jest żądanie odszkodowawcze oparte w sposób obiektywny i całościowy na prawach i obowiązkach pochodzenia umownego lub pozaumownego. W tym celu sądy te powinny sprawdzić – w świetle analizy poszczególnych informacji zawartych w aktach sprawy, takich jak w szczególności naruszony przepis prawa, charakter podnoszonej szkody, zarzucane zachowanie, a także stosunki prawne wiążące strony sporu – czy między tymi stronami istnieje rzeczywisty kontekst umowny, związany z przedmiotem sporu, którego dogłębna analiza jest niezbędna do rozstrzygnięcia tego sporu (wyrok z dnia 18 kwietnia 2013 r., Komisja/Systran i Systran Luxembourg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, pkt 66).
- 31 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że spoczywający na Sądzie na mocy art. 36 i art. 53 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej obowiązek uzasadnienia nie nakazuje Sądowi dokonania wyjaśnienia, które podejmowałyby w sposób wyczerpujący punkt po punkcie argumentację przedstawioną przez strony sporu. Ze względu na to, że uzasadnienie przedstawia w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie Sądu, może zatem być dorozumiane, pod warunkiem że umożliwia ono zainteresowanym poznanie powodów, dla których dane akty zostały podjęte, a Trybunałowi dostarcza elementów wystarczających dla dokonania kontroli sądowej (zob. podobnie wyrok z dnia 30 maja 2018 r., L'Oréal/EUIPO, C-519/17 P i od C-522/17 P do C-525/17 P, niepublikowany, EU:C:2018:348, pkt 67 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 32 W niniejszym przypadku należy zauważyć, że Sąd w pierwszej kolejności w pkt 34 zaskarżonego postanowienia stwierdził, iż porozumienie o współpracy określa odpowiednie obowiązki stron, czas trwania współpracy oraz szczegółowe zasady jej zakończenia. W szczególności podniósł on, że w pkt 5 tego porozumienia określone zostały warunki jego „rozwiązania”. Następnie w pkt 35 tego postanowienia Sąd uznał, że żądanie naprawienia szkody jest związane z wykładnią porozumienia o współpracy, ponieważ strona skarżąca nie powołała się na inne akty, których autorem jest Komisja. Ponadto w pkt 36 tego postanowienia Sąd uznał, że zarzucane zachowanie miało bezpośredni związek z istniejącym stosunkiem umownym, co doprowadziło Sąd do stwierdzenia w pkt 37 zaskarżonego postanowienia, że wniesione przez skarżącego żądanie naprawienia szkody jest związane z wykładnią porozumienia o współpracy, a w pkt 38 tego postanowienia – że porozumienie to przesądzało o umownym charakterze zaistniałego sporu. Wreszcie w pkt 40 zaskarżonego postanowienia Sąd wskazał, że porozumienie o współpracy nie zawierało żadnej klauzuli arbitrażowej, w związku z czym rozpatrzenie tego sporu nie należy do właściwości sądów Unii.
- 33 Należy zatem stwierdzić, iż Sąd w wystarczający pod względem prawnym sposób uzasadnił, że przedmiot sporu ma charakter umowny i że nie zostały spełnione przesłanki przesądzające o właściwości sądów Unii.
- 34 Ponadto należy uznać, że za pomocą żadnego z podnoszonych przez VG argumentów nie można wykazać, że przeprowadzając te rozważania, Sąd naruszył prawo.

- 35 W szczególności przeprowadzona przez Sąd analiza nie może zostać zakwestionowana ze względu na okoliczność, że strona wnosząca odwołanie odniosła się do cytatu z uwag wcześniej przedstawionych przez Komisję przed Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich, powtórnego w pkt 23 zaskarżonego postanowienia, zgodnie z którym Komisja wskazała, że „członkowie Team Europe nie byli związani z [nią] stosunkiem umownym”.
- 36 Stanowisko uprzednio wyrażone przez Komisję przed Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich nie musi bowiem być sprzeczne ze stanowiskiem wynikającym z podniesionego przez tę instytucję przed Sądem zarzutu niedopuszczalności.
- 37 W tym względzie należy zauważyć, że cytat ten jest niepełny ze względu na to, że w zawierającym go zdaniu, jako całości, wyjaśniono, iż „członkowie Team Europe nie są związani z Komisją stosunkiem umownym i nie otrzymują od niej żadnego wynagrodzenia czy też subwencji”.
- 38 Nawet przy założeniu, że wspomniany cytat można rozumieć jako wykluczający istnienie umowy o pracę, ponieważ zgodnie z porozumieniem o współpracy zostało wykluczone jakiekolwiek wynagrodzenie, jak również nie przewidziano w nim żadnego stosunku prawnego opartego na podporządkowaniu, brak takiej umowy między Komisją i członkami sieci Team Europe nie wyklucza istnienia innych uzgodnionych między nimi zobowiązań, w związku z czym – istnienia stosunku, który można jednak uznać za „umowny” (zob. analogicznie wyrok z dnia 14 lipca 2016 r., Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, pkt 25).
- 39 Ponadto z rozważań Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zawartych w decyzji z dnia 19 listopada 2015 r. wynika, że wskazała ona, iż „jeśli Komisja podejmuje decyzję, iż nie będzie kontynuowała stosunku umownego z ekspertem lub członkiem którejś z jej sieci, przede wszystkim musi ona, przed zajęciem ostatecznego stanowiska, dać osobie, której ta decyzja dotyczy, sposobność zajęcia stanowiska w przedmiocie planowanego środka”.
- 40 Wynika z tego, że przedmiot zaistniałego pomiędzy stronami sporu polega właśnie na zakwestionowaniu okoliczności zakończenia współpracy między nimi, a w szczególności – warunków wydania przez Komisję decyzji kończącej współpracę MS z siecią Team Europe.
- 41 Również to, że strona wnosząca odwołanie powołała się na naruszenie praw podstawowych, nie może zmienić charakteru istniejącego między stronami sporu.
- 42 Jak bowiem przypomniano w pkt 29 niniejszego wyroku i jak również zostało rozstrzygnięte przez Trybunał w pkt 43 wyroku z dnia 20 maja 2009 r., Guigard/Komisja (C-214/08 P, niepublikowanym, EU:C:2009:330), samo powołanie się na reguły prawne niewynikające z danej umowy, lecz obowiązujące strony, nie może skutkować zmianą umownego charakteru sporu i wykluczyć go z zakresu jurysdykcji właściwego sądu. W przeciwnym razie charakter sporu i, co za tym idzie, właściwy sąd mogłyby ulegać zmianie w zależności od norm, na które powoływałyby się strony, co byłoby sprzeczne z regułami właściwości rzeczowej poszczególnych sądów.
- 43 W związku z tym Sąd prawidłowo orzekł, że sądy Unii nie były właściwe i wystarczająco uzasadnił powody, dla których doszedł do wniosku, iż istnieje związek z przedmiotem sporu rzeczywisty kontekst umowy.
- 44 W tych okolicznościach należy oddalić jako bezzasadne zarzut pierwszy w całości oraz potraktowane łącznie części pierwszą i drugą zarzutu drugiego.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego, opartej na przeinaczeniu okoliczności faktycznych

Argumentacja stron

- 45 W części trzeciej zarzutu drugiego strona wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd przeinaczył porozumienie o współpracy, uznając, iż stanowi ono umowę, bez określenia prawa znajdującego zastosowanie do tego porozumienia.
- 46 Komisja uważa, że ten zarzut trzeci jest niedopuszczalny lub – tytułem ewentualnym – bezzasadny.

Ocena Trybunału

- 47 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału z art. 256 ust. 1 TFUE i art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że odwołanie ogranicza się do kwestii prawnych i że jedynie Sąd jest właściwy do dokonywania ustaleń faktycznych i oceny tych z nich, które uzna za istotne, jak również do oceny dowodów. Ocena okoliczności faktycznych i dowodów nie stanowi zatem – z zastrzeżeniem przypadków ich przeinaczenia – kwestii prawnej, podlegającej jako taka kontroli Trybunału w postępowaniu odwoławczym. Takie przeinaczenie musi wynikać w sposób oczywisty z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, bez konieczności dokonywania nowej oceny okoliczności faktycznych i dowodów (wyrok z dnia 15 maja 2019 r., CJ/ECDC, C-170/18 P, niepublikowany, EU:C:2019:410, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 48 W sytuacji gdy strona wnosząca odwołanie powołuje się na przeinaczenie przez Sąd materiału dowodowego, musi ona – zgodnie z art. 256 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem – dokładnie wskazać, które dowody zostały jej zdaniem przeinaczone przez Sąd, oraz wykazać błędy w ocenie, które w jej opinii doprowadziły do takiego przeinaczenia (wyrok z dnia 6 września 2018 r., Klein/Komisja, C-346/17 P, EU:C:2018:679, pkt 126 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 49 W niniejszej sprawie strona wnosząca odwołanie ogranicza się do skrytykowania pokrótce rozumowania Sądu, nie wykazuje jednak, że zostało ono oparte na przeinaczeniu przedstawionych mu okoliczności faktycznych i które miałyby w oczywisty sposób wynikać z akt sprawy.
- 50 Ponadto strona wnosząca odwołanie dopiero przed Trybunałem po raz pierwszy podnosi argument dotyczący braku określenia mającego zastosowanie systemu prawnego.
- 51 Argument ten należy uznać zatem za niedopuszczalny. Tymczasem zgodnie z art. 170 § 1 regulaminu w ramach odwołania nie można zmienić przedmiotu postępowania, które toczyło się przed Sądem. Właściwość Trybunału w postępowaniu odwoławczym jest bowiem ograniczona do oceny prawnego rozstrzygnięcia zarzutów, w przedmiocie których spierano się w pierwszej instancji. Strona nie może zatem podnieść po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutu, którego nie podniosła przed Sądem, gdyż byłoby to równoznaczne z umożliwieniem jej wniesienia do Trybunału, którego kompetencje w postępowaniu odwoławczym są ograniczone, sprawy o szerszym zakresie niż sprawa przedstawiona do rozpatrzenia przez Sąd [postanowienie wiceprezesa Trybunału z dnia 10 stycznia 2018 r., Komisja/RW, C-442/17 P(R), niepublikowane, EU:C:2018:6, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 52 Wynika z tego, że trzecia część zarzutu drugiego nie może zostać uwzględniona.
- 53 Mając na względzie całość powyższych rozważań, odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- ⁵⁴ Artykuł 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem stanowi, że jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie VG kosztami postępowania, a ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) VG zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy